

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: O. Kuijk, Brantwijk 76, Amstelveen

Opgericht 1 januari 1881

DE ZOVEELSTE DODE

HET GEBEURT op donderdag 2 augustus 1962 in Dammarie-les-Lys bij Parijs. De tweejarige Frédéric Jarysz trekt een ketel kokend water om en loopt brandwonden aan hals, borst en armpjes op. Het geschreeuw van de kleine alarmeert ook de buurvrouwen Brière en Starck. Een van de twee roept: „Meteen naar 't ziekenhuis, ik breng 'm wel even met de auto!”

Moeder Sophie Jarysz (29 jaar) zegt: „Nee. Geen dokters, met hun giftige geneesmiddelen.”

Tegen de zin van de moeder belt men toch een medicus, dokter Aiach. Hij verleent eerste hulp en zegt: „Een ernstig geval, maar gelukkig niet levensgevaarlijk. Zo snel mogelijk opnemen in een ziekenhuis.”

Weer verzet zich de moeder. Zij belt haar man op, kantoorbediende Jean Jarysz (28). Ook die moet niets van een ziekenhuis hebben, Pa en moe wensen zelf voor de genezing van hun zontje te zorgen. Ze zijn lid van de vereniging „Harmonieus leven” en hebben een blind vertrouwen in haar leider Raymond Dextrait, een 52-jarige die zich genezer waant en noemt. Hij heeft een boekje geschreven. Het heet „De klei die geneest”. Op bladzijde 54 leest men in het hoofdstuk „Brandwonden”, dat ook deze „beter en vlugger” genezen als er pleisters van klei op worden gelegd — over het inroepen van geneeskundige hulp wordt met geen woord gerept.

Bij deze man en bij diens klei-methode zweren pa en moe Jarysz. Moe belt de „genezer” op en krijgt niet hem, maar zijn dochter Eliane aan de telefoon. Eliane, 31 jaar oud en winkelster van beroep, speelt net als haar papa graag doktertje en zegt op zelfbewuste toon: „Ik neem alle verantwoordelijkheid op me. Laat u niet beïnvloeden door de burens en ga niet naar een dokter. Ik schrijf u het opleggen van klei voor. Geef het kind bovendien kruidenthee en vruchtensap te drinken. Ik heb al soortgelijke gevallen behandeld, en met volledig succes.”

Pa en moe Jarysz smeren hun kleine Frédéric met klei in. Dag en nacht. De

toestand verbetert niet, hoe ijverig pa en moe ook het kleismeren voortzetten. Frédéric krijgt koorts. Er wordt met „genezer” Dextrait gebeld, die zegt: „Doorgaan met klei smeren.” Pa en moe gehoorzamen. In de nacht van zondag op maandag kan Frédéric nog maar heel weinig kruidenthee slikken. Pas als het ventje na vier etmalen van ondraaglijke pijn stervende is, achten zijn ouders het ogenblik gekomen een arts te raadplegen. Dokter Goldstein komt nog juist op tijd — om de dood

van het jongetje te kunnen constateren. Tegenover de recherche, die een onderzoek instelt, verklaart deze medicus: „Bij tijdige opname in een ziekenhuis zou het kind zonder twijfel zijn genezen.” Precies wat zijn collega, dokter Aiach, heeft gezegd.

Een verslaggever van het dagblad „France-Soir”, waaraan bovenstaande feiten zijn ontleend, zoekt de ouders op. Mevrouw Jarysz is voor niemand te spreken. Meneer Jarysz zegt woedend: „Ik geloof in genezers, dat is alles wat ik u te zeggen heb.” Hetgeen weinig goeds voorspelt voor het tweede kind, dat het echtpaar Jarysz dezer dagen verwacht.

„86% IS MISDADIGER”

EEN JONGETJE VAN TWEE JAAR is onder afschuwelijke pijnen gestorven, doordat zijn ouders vertrouwen hadden gesteld in een genezer. De peuter was voor vijftig procent verbrand en de enige behandeling welke de genezer had aangeraden was de wonden met klei beleggen. Dat mag niet meer voorkomen. Nooit meer.

Aldus Maurice Messegué in het Franse weekblad „France Dimanche” van 16-22 augustus. Ook hij noemt en waant zich genezer. Het vervolg van zijn betoog laat zich dan ook gemakkelijk raden: bijna alle genezers zijn óf dom óf misdadig óf dom-en-misdadig, behalve een geniaal groepje — waartoe natuurlijk de schrijver behoort.

ZO GAAT HET OOK in dit geval. Messegué beweert: „Er zijn onder de genezers te veel charlatans die bereid zijn wat-dan-ook te genezen. Het is nodig hen te onderkennen. De ware genezers kunnen niet alles genezen. Elke dag sterven in Frankrijk mensen doordat zij door charlatans zijn bedrogen. Van de 1500 Franse genezers zijn er misschien 200 in wie men vertrouwen kan stellen. De anderen zijn, ik aarzel niet het te zeggen, misdadigers. Dat is dus ruim 86 procent. Het is nodig dat het grote publiek dit weet: er bestaan geen wonderbare genezers. Alle genezers staan machteloos tegenover tuberculose en kanker. Wij kunnen evenmin iets uitrichten tegen virusziekten. Als de zogenaamde genezers beweren tegen deze aandoeningen enig resultaat te kunnen boeken, begaan zij werkelijk een misdaad. Ik ken helaas het scenario. Een zieke dient zich aan. Hij heeft een kankerachtig gezwel. De charlatan betast hem en verzekert hem: „Uw chirurg kan niets uitrichten. Ik ga u

genezen, in twee weken en zonder operatie.” Dat komt bijna altijd neer op het leggen van „gemagnetiseerde” draadjes katoen op de zieke plek; de draadjes worden twee of drie keer per week vernieuwd. Elke visite kost twintig à tweehonderd nieuwe francs (15 à 150 gulden). Inmiddels schrijdt de ziekte voort en wanneer de patiënt, die hevige pijn lijdt, een chirurg gaat raadplegen, is het te laat. Hij is ten dode opgeschreven.”

Tot zo ver kan men het met monsieur Maurice Messegué eens zijn — maar bepaald niet met het slot van zijn betoog. Want daar somt Messegué op, welke ziekten hij en nog een paar andere geniale genezers wél kunnen genezen „met onze planten en onze handen.” Tot die ziekten behoren volgens Messegué leverziekten en bepaalde hartziekten en die (voor zijn klanten) levensgevaarlijke pedanterie stempelt ook Messegué tot een onvervalste kwakzalver.

WADDINXVEEN IN DE PERS

DE NEDERLANDSE PERS heeft ongezoeten kritiek geleverd op de zotte samenwerking van een burgemeester en een kwakzalver. De Haagsche Courant van 31 augustus constateert spottend, hoe „met gemeentegelden onwetenschappelijke proefneminkjes worden genomen door een college dat hogeschool rijdt aan des burgervaders leiband”.

„Waarom eigenlijk al die geheimzinnigheid?” vraagt het blad. „De burgemeester heeft op die belangrijke vraag, ondanks de rijke woordenstroom, die hem ten overstaan van de raadsleden zo gemakkelijk van de vaak lachende lippen vloeit, géén antwoord gegeven. Wél heeft hij gezegd, dat hij tégen openbaarheid was.”

„Wat zegt de heer Bron zelf? Het grondwater zakt iets, maar de snelheid is nog te klein. Hij vraagt om een gehalveerde drainage. In samenwerking met de corrector ('t kastje) zullen de resultaten dan in de toekomst wel blijken. Diep omwerken van de grond, voegt hij er aan toe, versnelt de werking. (Een wat bedriegelijke formulering, want in een omgewerkt stuk grond zakt water uiteraard beter weg en het is wat voorbarig de resultaten bij voorbaat dan maar op rekening van de „werking” van de „corrector” te schrijven.....). Verder klaagt hij over de fijne kleigrond, het slechte weer en meent, dat het daarom meer tijd kost. Toch denkt de fabrikant van het stukje huisvljijt: doorgaan, dat is het beste.”

De Haagse Courant besluit: „Blijft alleen nog de vraag waarom burgemeester C. A. van der Hooft zo tegen openbare bespreking van deze vreemde, domme geschiedenis is geweest. Zou hij tóch ook het gevoel hebben gehad, dat elders in Nederland mensen wonen die heel hard om Waddinxveen lachen óf zou hij zich slechts hebben gehouden aan de fiere spreuk in de bovenhal van het gemeentehuis: Poorten open, monden gesloten?”

Hokuspokus

OVERHEDEN zijn niet feilloos, schrijft de N.R.C. van 8 september. „Hun besluiten zijn immers door mensen uitgedokterd en dus onderhevig aan het vanouds als menselijk erkende verschijnsel dat dwaling heet. Dit geldt voor de rijksoverheid, maar niet minder voor de lagere overheden. Werkelijk raar vinden we de gemeente Waddinxveen, waar B. en W. zich hebben gegeven in het experiment van een z.g. aardstralenkastje van Bron, dat zo maar, zonder graafwerk, voor de drainage van een sportterrein heet te kunnen zorgen. In de gemeenteraad is daartegen geprotesteerd van liberale en van socialistische zijde. Maar de meerderheid van de raad was kennelijk onder de indruk van des burgemeesters stelling: „baat het niet dan schaadt het niet.” Haar ontgging de onjuistheid van deze stelling. Het experiment immers

maakt de gemeente belachelijk. En dat schaadt. Een particulier moet het zelf maar weten; hij kan zich zo'n experiment veroorloven, want hij maakt alleen zichzelf belachelijk. De overheid heeft er rekening mee te houden, dat zij voor de gehele gemeenschap optreedt. De tijd dat de overheid bij haar beleidsbepaling de vogeltjes raadpleegde, ligt vele eeuwen achter ons. Waddinxveens hokuspokus zou bijna doen denken, dat die oude tijden gaan herleven.”

Nog steeds gehoor

DE HAAGSCHE COURANT brengt op 8 september een tweede artikel over de Waddinxveense klucht, dat aldus begint: „Ergens in Nederland zal vandaag wel weer een aardstralenkastje geplaatst zijn, misschien in een stal, waar koeien in melkgift achtergebleven zijn, misschien op een stuk land, waar de aardappels deze zomer zo slecht groeiden, misschien bij een schuur, waar een kalf te vroeg op de wereld is gekomen. Het is een verbazingwekkend feit, dat ondanks de voorlichting, die misschien nergens zo dicht bij de praktijk staat als juist in ons land, de wichelroedelopers nog steeds gehoor vinden. Gewichtig lopen ze met hun roede over de akkers en rond de woonhuizen en stallen en op een kaart leggen ze de baan van de aardstralen vast, die de plaatsing noodzakelijk maken van een duur „aardstralenkastje”, waarover ze heel geheimzinnig doen. Vooral niet openen! En in donkere kamers van vochtige boerderijen liggen chronische zieken, die te zamen met de familie meer verwachting hebben van het kastje dan van een behandeling door een specialist in een ziekenhuis. De twintigste-eeuwse pseudo-wetenschap heeft zich meester gemaakt van termen als neutronen, stralingsgevaar en neutralisatie, afkomstig van de echte wetenschap en dient deze op, vermengd met de alchemie uit de donkerste tijd der middeleeuwen.

Maanden lang hoort men er weinig over, ook niet in de pers, tot algemeen bekend wordt, dat een gemeente in het hart van de Randstad Holland zich

er door een soort wichelroedeloper van heeft laten overtuigen, dat de wet van de communicerende vaten, een elementaire natuurkundige wet, eenvoudig buiten werking zal worden gesteld door een stralenkastje! Zoals men heeft kunnen lezen, is de meerderheid van een gemeenteraad in het jaar 1962 ook geneigd te geloven, dat een dergelijk kastje het sportveld droog zal houden...

En onwillekeurig zullen er mensen zijn, die denken dat als de boven ons gestelde vroede vaders zo'n duur kastje kopen, er toch wel iets waar zal zijn van de beloofde wonderen.”

Geen verbetering

HET HAARLEMS Dagblad schrijft: „De N.V. Grontmij, zegt in haar rapport, dat de in een betonnen put gemetselde installatie geen enkele tendens tot verbetering teweeg heeft gebracht. De „uitvinder” van de apparatuur J. Bron meent dat de tijd het wel zal leren. Intussen acht hij het toch beter om maar een halve drainage toe te passen. Intussen heeft Waddinxveen in aardstralen gelovende burgemeester C. A. van der Hooft uiterst geheimzinnig met deze affaire gedaan. Een geheime raadszitting en het niet versturen van raadsstukken aan de kranten voor de zitting, zoals een goed gebruik is, zijn de symptomen van zijn zwijgzzaamheid. Men mag misschien aannemen dat zij stoelt op 's burgervaders besef, dat in Nederland heel veel mensen om Waddinxveen heel hard zullen lachen.”

Misbruik door dweppers

RIJN EN GOUWE, nieuwsblad dat te Alphen aan de Rijn verschijnt, brengt op 5 september de portretten van ir. J. P. H. Venema, wethouder van openbare werken en bedrijven te Waddinxveen, en van de arts A. P. N. de Groot, oud-inspecteur van de Volksgezondheid en voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij.

Ir. Venema zegt: „Ja, ik geloof in aardstralen. Ik geloof in aardstralen als 'n nog niet omschreven natuurverschijnsel, dat in de toekomst door de wetenschap aanvaard zal moeten worden. Ik zie in de kastjes geen soort magie, maar ik houd me aan de resultaten die we hier hebben geboekt.” (Het rapport van de Grontmij, stelt nuchter vast, dat de resultaten nihil zijn. — Red.)

Dokter De Groot zegt: „Het is onjuist, onbewezen en oncontroleerbare denkbeelden tot gemeengoed te maken. Het gevolg is immers, dat zij gebruikt en misbruikt worden door dweppers en oplichters. Dit is gevaarlijk voor de geestelijke en fysieke volksgezondheid.”

Kastjeskoopman Bron uitgedaagd

OP DE VOORPAGINA van „De Telegraaf” van 3 september stond een advertentie. Zij luidde: „Royaal aanbod, f 50.000 beloning als u een terrein met een aardstralenkastje kunt draineren!” De advertentie was ondertekend door de N.V. Doyer & Hauser, fabrikante van transportwerktuigen met vestigingen in Assen, Bussum en Rotterdam.

Bij informatie onzerzijds verklaarde directeur Doyer: „Het optreden van Johannes Bron heeft mij zozeer geërgerd, dat ik hem nu met dit aanbod uitdaag. Bij de kwestie van de mummies in Wieuwerd is Bron steeds hoger van de toren gaan blazen, naarmate hij gewaar werd dat de kerkelijke instanties hem de toegang tot de kerk zouden ontzeggen. Ik leg hem geen strobreed in de weg, integendeel, ik zal alle medewerking verlenen. Wij kunnen hier in Assen over een vochtig terrein beschikken, maar de proef kan wat mij betreft ook elders worden genomen. De proef dient natuurlijk onder strikt wetenschappelijke controle te staan. Het door onze onderneming uitgeloofde bedrag is zodanig gekozen, dat het ook

voor een man als Bron aantrekkelijk moet zijn. Wij zijn bereid de uitgeloofde som vóór de proefneming te storren bij een neutrale instantie.” Zowel de Vara als de NCRV hebben aan dit opmerkelijke aanbod aandacht en zendtijd besteed, waardoor de uitdaging algemene bekendheid kreeg.

Inzet: f 50.000

Wat was Johannes Bron's reactie? Vele dagen bewaarde hij een diep stilzwijgen. Dat valt niet te verwonderen. Zijn aardstralenkastje, dat in Waddinxveen een sportveld moet draineren, zit al bijna een vol jaar in de grond. Het presteert niets en het zal ook niets

(kunnen) presteren. Toch moest Bron tenslotte zijn stilzwijgen verbreken. Wat kon hij anders doen dan de uitdaging aannemen? Dat betekent voor zijn komende nederlaag althans enig uitstel.

Maar geen afstel. Evenmin als in Waddinxveen kan Bron's dure, maar waardeloze kastje in Assen of waar dan ook een drassig terrein draineren. Evenmin als het in Wieuwerd de mummies kon bedreigen. Op Bron's fiasco in Wieuwerd zal een tweede fiasco in Waddinxveen volgen, ook al gaat men daar nog een tweede en wellicht zelfs een derde jaar op resultaten zitten wachten. En op het tweede fiasco zal een derde volgen, als Bron de f 50.000-proef begint. Misschien zal dat derde fiasco zich nog sneller voltrekken dan het tweede, want onpersoonlijke meetapparatuur is doorgaans ongevoeliger voor gezwam en bluf dan mensen — zelfs als die mensen edelachtbaar zijn.

EEN HEEL GROTE KANKER.....

DR. H. S. FRENKEL, oud-directeur van het Centraal Diergeneeskundig Instituut te Amsterdam, schrijft in het jubileumnummer van het tijdschrift van de Maatschappij voor Diergeneeskunde, welke juist haar eerste eeuwfeest heeft gevierd: „Wat ook veranderd is voor de practicus bij de grote huisdieren in de laatste eeuw — en er is zeer veel veranderd ten goede — één heel grote kanker is gebleven: de kwakzalverij! Wat de veterinaire wetenschappen aan toepassingen in de praktijk opleverden, is nog steeds blootgesteld aan de roof door een ieder die er zijn voordeel mee wenst te doen, ook al is dit tot schade van de diergeneeskunde en van het algemeen belang.”

De agrarische redacteur van „De Telegraaf” schrijft in een artikel over het werk van de dierenarts: „Veranderingen in het boerenland gaan niet snel. Het heeft ook jaren geduurd voordat men aan de wetenschappelijk onderlegde dierenarts meer vertrouwen schonk dan aan de empirist of aan de kwak. En nóg bestaat die kwakzalverij. Iedere beunhaas kan met diergeneesmiddelen leuren en die de boer aanpraten. De dierenarts heeft een zwaar beroep, hij is dag en nacht in touw. En het beroep is ook niet zonder risico voor lijf en leden, de premie voor zijn ongevallenverzekering is zeer hoog. Maar per saldo is hij de deskundige gezondheidsverzorger voor het dier. Hij vervult een zeer nuttige taak in de maatschappij. De staat moest hem beter beschermen tegen kwakzalvers.”

De burgemeester en de aardstraal

DEERTIG JAAR GELEDEN schreef de Duitser Von Pohl een quasi wetenschappelijk boek, waarin hij zijn lezers z.g. „aardstralen” voorschotelde. In vele landen legde men dit boek als humbug terzijde, in enkele landen vond het aardstraalsprookje geloof. Helaas ook in Nederland.

Drie wetenschappelijke teams, bestaande uit geleerden van de Amsterdamse universiteit, de Delftse Technische Hogeschool en de Wageningse Landbouwhogeschool, onderzochten de waarde of onwaarde van wichelroeden en aardstralen. De drie teams werkten geheel afzonderlijk, maar hun eindrapporten kwamen tot één conclusie: wichelroeden en aardstraalkastjes zijn onbetrouwbaar en waardeloos.

De aardstraal-onzin verstomde. Vele handelaren in aardstraalkastjes kwamen met de strafrechter in aanraking. Maar zodra de vernietigende rapporten van de wetenschapsmensen bij Jan, Piet en Klaas in het vergeetboek raakten, begonnen enige slimme kooplieden opnieuw met de verkoop van aardstraalkastjes. Een hunner was Hannes Bron. Deze zomer blufte hij de mummies van Wieuwerd te kunnen vernietigen. Met veel tamtam trok hij het Friese dorpje binnen. Maar aan de vernietiging van de mummies waagde hij zich toch liever niet en na een luidruchtig uurtje vertrok hij weer uit Wieuwerd. De mummies werd geen haar gekrenkt.

Hannes Bron zou een slecht koopman zijn, als hij bij de pakken ging

neerzitten. Zonder blikken of blozen beweerde hij, dat een van zijn aardstraalkastjes zelfs een sportterrein kon draineren. Ook dit sprookje, hoe kinderlijk gek ook, vond geloof. Zelfs bij burgemeester Van der Hooft van het dorp Waddinxveen. Deze ambtsdrager negeerde alle resultaten van een drievoudig wetenschappelijk onderzoek en liet zich bepraten door koopman Hannes Bron. In het geheim werd op het Waddinxveense voetbalveld een aardstraalkastje van Bron geplaatst. Pas toen enkele raadsleden het geheimzinnige gedoe aan de weet kwamen en opheldering verlangden, kwam de zaak in een raadsvergadering en dus in de openbaarheid.

Het Bron-kastje bleek nu zes mille te kosten en de burgemeester overwoog zelfs een tweede aan te schaffen. Ondanks het rapport van de Nederlandse Grontmij, dat — zoals te verwachten was — geen enkele uitwerking van het eerste kastje kon melden. Het raadslid mevr. Van der Torren-Veendorp noemde het gedoe van B. en W. belachelijk en stelde voor de malle proef onverwijld te beëindigen. Slechts drie van de dertien raadsleden steunden haar motie, die derhalve werd verworpen. Burgemeester Van der Hooft en zijn beide wethouders kunnen dus voorlopig voortgaan gelden van de gemeenschap in het water (van hun drassige voetbalveld) te gooien. Met instemming van negen van de dertien raadsleden. Hoe lang zal deze beschamende situatie nog duren?

ONWAARDIGE RECLAME

BEHALVE de huis-aan-huis bezorgde reclames voor synthetische wasmiddelen en snoepjes van de week, dwarrelde ook onderstaand pamflet met verleidelijke bijlage op de vloermat neer.

BELANGRIJK

L.S.

Bijgaand gelieve U gratis aan te treffen een aantal covers met:

UNION-NAL pijnstillers

Doordat het product geen SALYCYL bevat en derhalve door de meest gevoelige personen wordt verdragen, kan ik U dit preparaat aanbevelen.

In elk geval helpt UNION-NAL en heeft een dubbele werking tegen **pijnen** en **oververmoeidheid**. UNION-NAL is bij ons verkrijgbaar en wordt in verpakkingen van 20 tabletten geleverd, als ook in gezinsverpakkingen van 150 tabletten.

Inmiddels verblijf ik steeds gaarne tot Uw dienst,

Hoogachtend,
Uw drogist.

De drogist hééft meer... wéét meer — althans volgens de advertenties der drogisten. Wát heeft de drogist meer? In elk geval lef om bovenstaande onzin uit te kramen. Wát weet de drogist meer? Dan wie? Wellicht dan de kapper op de hoek? In geen geval echter van eigenschappen van bepaalde geneesmiddelen. Als snoepgoed werd een „aantal covers” mede gratis thuisbezorgd. En wel met het volgende verhaaltje:

In elk geval helpt onmiddellijk

UNION-NAL
absoluut onschadelijk.

Opwekkend bij zwakte en vermoeidheidsverschijnselen.

SAMENSTELLING:

Antipyrinum 150 mg.
Coffeinum 25 mg.
Hexam. Tetr. 25 mg.

Gebruik: 1 à 2 tabl. per keer
3 x per dag.

Tegen pijnen en overspanning.

UNION-NAL is verkrijgbaar in verpakkingen van 10 - 20 - 100 - 300 - 1000 tabletten.

BORKENT PHARMACIE
HAARLEM

Afd. Pharmac. UNION N.V.

Hierbij zij opgemerkt, dat in het Pharmaceutisch Vademecum onder het hoofd: ANTIPYRINUM wordt gewaarschuwd voor:

1. onverenigbaarheid met Hexamethyleentetraminum.
2. overgevoeligheid, die zelfs nog na lang gebruik kan ontstaan.
3. verslaafdheid, die niet zeldzaam is.

APPELBOMEN INENTEN MET TUBERKELBACILLEN ?

UIT MOSKOU melden de persbureaus Reuter en Associated Press, dat er groot gerucht is ontstaan om een wonderdokter uit Leningrad. Deze man, Katsjoegin, die meent dat kanker en t.b.c. veroorzaakt worden door gistprodukten, is betrokken bij een opzienbarende conflict tussen de officiële Russische medische wetenschap en een groep letterkundigen en journalisten.

De communistische partijleiding heeft zich niet in het geschil gemengd, al hebben de vrienden van de wonderdokter ernstige beschuldigingen gericht aan het adres van o.a. de onderminister voor Volksgezondheid Kotsjergin, die Katsjoegin een praktijkverbod heeft opgelegd.

Oppositie

DE OPPOSITIE tegen de maatregelen van de medische autoriteiten tegen wonderdokter Katsjoegin komt nu uit niet-officiële kring, namelijk van schrijvers en journalisten. Hun kritiek is vooral gericht tegen onderminister Kotsjergin en prof. Blochin, die voorzitter was van het kortgeleden gehouden internationale congres van kanker-specialisten.

Zij eisen, dat de onderminister terugkomt op zijn besluit de wonderdokter zijn werk onmogelijk te maken, omdat, zoals zij zeggen, anders „36 patiënten met wie in Leningrad wordt geëxperimenteerd, een snelle en vreselijke dood tegemoet gaan”. De groep uit Leningrad pleit voor een officieel

Het Geneesmiddel Compendium wijst erop, dat door het gebruik van ANTI-PYRINUM huiduitslag en andere gevoeligheidsreacties kunnen optreden.

Maar dat weten klaarblijkelijk noch de verantwoordelijke leider van Borkent Pharmacie te Haarlem (reeds eerder in het nieuws door een fout in de geneesmiddelenfabricage — Haarlems Dagblad 18 november 1960) noch de betweterige drogist. Immers, mochten deze pijnstillers hiervan wél op de hoogte zijn, dan zou de conclusie voor de hand liggen, dat hun boven aangevochten reclamecampagne zou moeten worden gesignaleerd als een vorm van misleiding.

A. P. N. DE GROOT

onderzoek naar „de schandelijke voorbeelden van conservatisme, bureaucratie en harteloosheid, die aan het misdadige grenzen”, waaraan de onderminister zich heeft schuldig gemaakt.

De genezingsmethode van Katsjoegin, die door zijn tegenstanders gevaarlijk en waardeloos is genoemd, gaat uit van de theorie, dat gist kanker en ook t.b.c. veroorzaakt. Hij eist, dat er een verbod komt in brood en koek gist te gebruiken. Katsjoegin heeft ook voorgesteld een jonge appelboom met t.b.c.-bacillen in te enten en de appels van die boom te laten eten door t.b.c.- en kankerpatiënten. De wonderdokter heeft nog andere vreemde genezingsmethoden. Zo wil hij patiënten met tumoren genezen door hen te hullen in een nat laken, dat gedrenkt is in de een of andere radio-actieve vloeistof.

Commentaar

TOT ZO VER de persberichten uit Moskou, in de versie van „Het Vrije Volk” van 2 augustus. Ons commentaar kan kort zijn. De oorsprong, aard en genezing van tuberculose is volledig bekend. Robert Koch's zegenrijke ontdekking van de tuberkelbacil vond reeds in 1882 plaats. Katsjoegin's beweringen omtrent oorsprong en genezing van t.b.c. zijn derhalve niet alleen zot, maar ook overbodig. Op grond hiervan is het moeilijk vertrouwen te stellen in zijn eveneens hoogst eigenaardige beweringen omtrent kanker.

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam, Vice-voorzitter; Mevr. A. Burbach-van der Woord, Prins Frederik Hendriklaan 60, Naarden, Secretaris; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mej. E. H. Hengeveld, Arts te Zwolle; Dr. H. H. Funke, Arts te Amsterdam; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; Dr. H. H. Scholten, Dierenarts, Veterinair Inspecteur van de Volksgezondheid te Haarlem; H. Dijkstra, Oud-Commiss. van Politie te Amsterdam; A. Verschuur, Arts te Amsterdam; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; Mr. G. C. M. van Nijnatten te Voorburg, Referendaris bij het Ministerie van Justitie; Dr. J. H. Ligterink, Arts en Apotheker te Amsterdam; Dr. R. E. Wierenga, Arts te Barchem en J. E. Buiter, Apotheker te Zwolle.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7.50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2.50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Mevr. Burbach-v. d. Woord, Prins Frederik Hendriklaan 60, Naarden. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam - Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7.50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2.50

Administratie Maandblad:

Mevr. A. Burbach-v. d. Woord, Prins Frederik Hendriklaan 60, Naarden, tel. 02959 - 19114.